

Anna hevur betur uppiborið

UMMÆLI Anna Faroe við bólki er nakað, sum fleiri mugu sleppa at hoyra; og undir betri umstøðum enn teimum, hon hevði á Summarfestivalinum. Vónandi sleppa vit at hoyra hana aftur skjótt.

Oddur á Lakjuni

“Eg hevði ikki tímað at staðið har, um eg var tit”, segði Anna Faroe við vátu áhoyrarafjældina. Men tað tímdi vit. Sjálvur hevði eg ongantið hoyrt Onnu syngja live áður, men eg skilti skjótt, hví fleiri fólk høvdu staðið leingi í regninum og bíðað eftir at sleppa at hoyra hana. Hon er fyrst og fremst serstakliga gávurík; hon hevur eina

einglarødd. Harafturat hevur hon eisini tilognað sær vitan og royndir um hvussu hon skal brúka røddina. Hon hevði orkestur og sangarar afturat sær, sum spældu og sungu væl og professionelt, men júst sum ætlað var tað Anna, sum var miðpunktið - rødd hennara var allatíðina høvuðsljóðfærið. Í sera væl spælandi orkestrinum vóru froyingarnir Gunnar Guttesen, Hjalti Joensen, Ólavur Olsen, Konni

Kass og James Olsen, og danin Mikkel Riber.

Tónleikurin var poppur, ofta jazzutur poppur. Hon sang fleiri sangir av komandi fløguni; serliga skaraði heitislagið “Because I Want To” framúr. Hon sang eisini nøkur tøkuløg. Hon sang ein sang til minnis um fyrimynd sína, Amy Winehouse; og ímóti endanum sang hon “Crazy” hjá Gnarls Barkley. Her, meira enn í nøkrum øðrum sangi,

» **Anna stendur, fyri at siga sum er, einki aftanfyri bestu sangkvinnurnar, sum dagliga hoyrast í útvarps- og sjónvarpsrásum heimsins**

hoyrdist, hvussu væl Anna dugur at brúka rødd sína.

“Feitt á Vágssbøi” segði Anna undir konsertini, “her er stórt - kanska í so stórt”. Og tað var nakað um tað. Tað er kanska torført at tilrættaleggja tilíkt frammanundan, men spurningurin er, um tað ikki hevði verið betri at havt hesa konsertina í Flags-teltinum. Ikki einans orsakað av veðrinum, men eisini orsakað av klokkuíðini og konsertslagnum. Klokkan hálgum sjei í grimdarregni á Vágssbøi er ikki lættastu umstøðurnar at framføra undir.

Men hon lat seg ikki nerva, og hevði sum heild eina framúrskarandi framførslu. Hon endaði við kendasta lagnum “Walking on Fire”. Tástaðni vóru áhoyrararnir ordiliga við, og tú hugsaði, hvussu stuttligt tað hevði kunnað verið undir betri umstøðum. Sum Sjúrdur Skaale segði at enda, “Tá ið man spælir so væl undir so vánaligum umstøðum, so er man

sanniliga professionellur”. Anna stendur, fyri at siga sum er, einki aftanfyri bestu sangkvinnurnar, sum dagliga hoyrast í útvarps- og sjónvarpsrásum heimsins. Vit, sum ikki høvdu hoyrt hana áður, vórðu bæði bilsin og bergtikin. Orsakað av oysandi regninum og klokkuíðini konsertin var sett at vera, vóru ikki serliga mong møtt upp at lurta. Og tað var keðiligt, tí Anna hevði veruliga betri uppiborið. Hetta er ikki ætlað sum ein atfinning ímóti fyriskiparunum, men einans sum ein staðfesting av, at Anna Faroe við bólki er nakað, sum fleiri mugu sleppa at hoyra; og undir bestu umstøðum, sum skapast kunnu.

Vónandi sleppa vit at hoyra hana aftur skjótt. Hon gav okkum í eykalagnum ein spennandi smakk av komandi fløguni - og um framgongdin heldur á, so kann væntast, at Anna í framtíðini verður kunngjörd sum veruligt høvuðsnavn á froyrøysku festivali.



Anna er fyrst og fremst serstakliga gávurík; hon hevur eina einglarødd. Harafturat hevur hon eisini tilognað sær vitan og royndir um hvussu hon skal brúka røddina
Mynd: Álvur Haraldsen

Bíðaðu alla nátt

UMMÆLI Tað var ikki ætlað at vera nøkur slóbrótandi konsert; og tað ynsktu áhoyrararnir sær heldur ikki. Hjarnar gjørdur á leið tað sama, sum teir hava gjørt síðani 1974

Oddur á Lakjuni

Vegna veður var framførslan hjá Hjarnum flutt í Flags-teltið. Og tað tekur eftir øllum at døma sína tíð at gera klárt og fáa ljóðið at rigga, táíð flytast skal á annan pall. Leygarkvöldið var væl og virðiliga blivið sunnumorgun, áðrenn Hjarnar byrjaðu at spæla. Kunngjørt var á Stóra Palli at konsertin var flutt og at Hjarnar skuldu byrja kl. 2:00. Um ta tíðina var teltið longu fult av fólki, men tað gingu samfull fimm korter áðrenn fyrsti sangurin hoyrdist. Táíð teir kl. 3:10 framvegis royndu at fáa ymisk smáting at ljóða betri, var fjøldin ótolin og ilslig; og felagshugsanin var, at tað gjørdi einki um okkurt var, sum ikki ljóðaði fullkomið - teir

skuldu heldur komið í gongd við at spæla. Táíð Ólavur Øster tó endiliga legði fyri við at spæla “Tað er vakurt í Klaksvík á sumri” á rokkgittar, tyktiskt alt gloymt, og góður hýrur var aftur í teltinum.

Tað var ikki ætlað at vera nøkur slóbrótandi konsert; og tað ynsktu áhoyrararnir sær heldur ikki. Hjarnar gjørdur á leið tað sama, sum teir hava gjørt síðani 1974. Styркиn í júst hesi framførsluni var, at tað var kent og á heimavølli - og eisini at tað er lætt at spæla fyri altíð takksamari áhoyrarafjældini seint eitt leygarkvöld. Um júst hesa tíðina á Summarfestivalinum er veitslulagið í teltinum altíð framúr, næstan líkamikið hvat er at hoyra.

Tað var góði gamli 70-ararokkurin, sum var í hásæti. Sigast má, at tónlistarliga var hetta langt frá tað besta, sum var at hoyra á Summarfestivalinum 2011. Tó, táíð Ólavur Øster spældi gittarsolo lyftist alt á eitt hægri stóði. Hann spælir framúrskarandi og hevur eitt ótrúligt yvirskot. Tað var í stóran mun hann, sum helt tónleikinum uppi ígjøgnum alla konsertina.

Fleiri tónleikarar vóru við, og nakrir komu uppi so við og við sum framførslan leið. Hildibjartur kom upp at spæla gittar til hittið “You You You” frá 1995; og táíð Graham Stewart eisini kom upp at rokka, skortaðu ikki gittarleikarar á pallinum. Saman við Graham kom Jørgen Dahl upp at manna enn eitt keyboard. Teir



royndu so at spæla progressivan rokk ta einu lötuna, men okkurt hevur allarhelst órógvað ljóðið hjá teimum, tí tað tyktiskt torført hjá Jørgeni at fylgja við í spælinum. Samaspælið var ikki av tí besta, og hesa lötuna koyrði framførslan eitt sindur í tómgongd. Sambandið við áhoyrararnar var heldur ikki tað stóra - tibatetur var konsertin innandura, og fólk stóðu turr.

Ímóti endanum vaknaði tó við aftur, táíð ein tann størsti klassikarin í froyrøyskari rokksøgu varð spældur. Tað var nokk eisini honum, flestøll vórðu komin at lurta eftir. Áhoyrararnir høvdu

bíðað alla nátt eftir at hoyra “Alla nátt” - og øll sungu við. Karl Martin sjálvur var eisini bestur hesa lötuna, sum hann fekk øll í tjaldinum at syngja. Hetta var tað, sum bjargaði einari heldur turrari konsert. Ólavur Presley loyvdi teimum enntá eitt eykalag, og vit sluppu at hoyra hitt stóra hittið, “Breaking My Heart”. Og tað var nokk ein passandi sangur at enda við, tí tá var klokkan vörðin so mikið nógv, at halgidagslógin slóg til - og Eyðun og Terji sluppu ikki at spæla. Hjarnar sluppu sostatt at enda ársins summerfestival, heldur knappligari enn væntað.